

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. Варна, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Мария Пл. Минкова като разгледа докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20223110203161 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба на К. Д. И., против заповед за задържане на лице рег. № 433зз-470/02.08.2022г. издадена на осн. чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР от Д*** Ж**** К**** –командир отделение при І РУ при ОД МВР –Варна.

В жалбата се излага, че заповедта е издадена при съществени процесуални нарушения, поради което се моли да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателя чрез процесуалния си представител моли за отмяна на заповедта, поради нейната незаконосъобразност и необоснованост.

Ответната страна, Д**** Ж*** К**** –командир отделение при І РУ при ОД МВР –Варна се явява лично и с юрисконсулт Георгиев редовно упълномощен, който оспорва жалбата,

Съдът, като взе предвид становищата на страните и извърши служебна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, въз основа на събраните по делото

писмени и гласни доказателства, намира следното от фактическа страна:

С процесната Заповед за задържане на лице с рег. № 433зз-470/02.08.2022г. издадена на осн. чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР от Д**** Ж**** К**** – командир отделение при І РУ при ОД МВР –Варна се нарежда задържането на лицето К. Д. И. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на І РУ ОД МВР-Варна, издадена в 20.55 ч. на 02.08.2022 г.

На задържания са разяснени правата му по чл. 72, ал. 3, 4, 5 и 6 и чл. 73 ЗМВР, същият е подписал и декларация приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 ЗМВР.

Установява се от събраните по делото доказателства, че на 02.08.2022г. жалбоподателя бил задържан във връзка с неизпълнение на полицейско разпореждане на осн. чл.264 ал.1 и ал.2 от ЗМВР. Предвид това обстоятелство на жалбоподателя бил отведен и задържан в І РУ ОД МВР-Варна.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, в пределите на материалната му компетентност по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. По делото е приложено удостоверение от ОД МВР –Варна, видно от което Д*** К**** е бил назначен на длъжност командир на отделение в група ООР на сектор ОП при І РУ- ОД МВР-Варна, считано от 15.03.2016г.

Заповедта съдържа и предвидените задължителни реквизити: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основание за задържане, данни, идентифициращи данни за задържаното лице, дата и час на задържането. Изрично е посочено в заповедта, че същата се издава на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР във връзка с 264 ал.1 и ал.2 от ЗМВР. Неоснователни поради това са доводите на процесуалния представител за обратното. Посоченото в заповедта се подкрепя от показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели.

В закона е предоставена възможност на полицейския орган да действа при условията на оперативна самостоятелност, при наличието на законовите предпоставки за това. Процесната заповед е издадена на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В заповедта, като фактическо основание за задържане на лицето е посочено чл.264 ал.1 и ал.2 от ЗМВР. Действително, описанието на фактическото основание е доста лаконично, но от съпътстващата преписка се установяват релевантните за случая обстоятелства.

Основно право и задължение на органите в структурата на МВР и конкретно на полицейските органи е разследването на престъпления, съобразно [чл. 6, ал. 1, т. 3 от ЗМВР](#). Нормата на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) изисква да са налице данни, че лицето е извършило престъпление, а не да му е повдигнато обвинение или да са налице достатъчно данни за образуването на наказателно производство. За да кореспондира правното с фактическото основание за издаване на заповедта не е необходимо лицето към този момент да е било привлечено като обвиняем, а е достатъчно да са налице данни за извършено нарушение, каквито данни са събрани от полицейските органи при задържането на лицето. Въпросите дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на [чл. 72 от ЗМВР](#) наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото нарушение, не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Следва да се уточни, че понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на [чл. 207, ал. 1 от НПК](#) имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по [чл. 72 от ЗМВР](#) са необходими само данни за извършено престъпление, т. е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да

се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

В случая от приобщените по делото доказателства, безспорно се установява, че са били налице данни за извършено нарушение по ЗМВР. Тези данни според съда са напълно достатъчни, за да се направи предположение, че жалбоподателят има съпричастност към извършване на нарушение на чл.264 от ЗМВР, посочен в заповедта. Жалбоподателят не е подкрепил твърденията посочени в жалбата с доказателства.

Както бе изложено по-горе, нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изисква да са налице данни, че лицето е извършило нарушение или престъпление, а не да му е повдигнато обвинение или да са налице достатъчно данни за образуването на наказателно производство. Преценката дали тези данни осъществяват състав на престъпление по НК се прави на по-късен етап и то не от полицейските органи, постановили задържането, а от разследващите такива. Посочването на конкретната форма на изпълнителното деяние и квалификацията според съответното предложение от фактическия състав на деянието също не е дължимо от полицейския орган. Точната /прецизирана/ правна квалификация е дължима от органа, компетентен да повдигне наказателно обвинение за престъпление, извършено на територията на Република България – прокурора /чл. 46, ал. 1 от НПК/.

Въз основа на изложеното съдът обуславя крайния си извод, че задържането на жалбоподателя И. е извършено на предвидено в закона основание – чл.264 ал.1 и ал.2 от ЗМВР. Съществувала е необходимост от задържането на жалбоподателя в името на обществен интерес, който е следвало да бъде предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

Съгласно нормата на чл. 39, ал. 1 от АПК фактите и обстоятелствата от значение за правния спор се установяват чрез обяснения, декларации на страните или на техни представители, сведения, писмени и веществени доказателствени средства, заключения на вещи лица и други средства, които не са забранени със закон и които са редовно събрани по реда на АПК или специални закони (аргумент от чл. 39, ал. 2 от АПК).

При горния анализ се налага извод за доказан фактически състав по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Заповедта съответства на материалния закон и на неговата цел, а подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като

неоснователна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН следва на ОДМВР гр.Варна да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от Закона за правната помощ/ЗПП/, съгласно препращащата разпоредба на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.В случая за защита по дела по ЗАНН чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 120лева. Производството по делото продължи в две съдебни заседания, не е с фактическа или правна сложност поради което следва да се присъди възнаграждение на минимума от 80лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. И., против заповед за задържане на лице рег. № 433зз-470/02.08.2022г. издадена на осн. чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР от Д**** Ж**** К**** –командир отделение при І РУ при ОД МВР –Варна.

ОСЪЖДА К. Д. И. да заплати на ОД МВР гр.Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, на осн. чл.63 ал.3 от ЗАНН.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Варна в 14 - дневен срок от днес.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____